

A marxizmus-leninizmusról beszélve, gyakran úgy vélük, hogy kizárólag Marx, Engelsz, Lenin és Sztálin műveit kell olvasni. Valóban nem csak az ő műveket. A feladat az, hogy minden könyvet marxista, leninista, sztálinista módon olvassuk. Tegyük föl, hogy Csernisevszkit olvassuk. Ezt különböző módon tehetjük. A 60–70-es évek haladó olvasója a maga módján olvasta és mi a magunk marxista-leninista módján. Mi másképp fogjuk föl. Ha beszámolóét tartunk Csernisevszkiről, ha elemezzük őt, ha vita és kölcsönös eszmecsere fejlődik ki róla, akkor jobban megértjük a marxizmus-leninizmust. A vitában saját szavainkat használjuk, a magunk beszédmodorát. Tudom, hogy mindenkinek meg van a maga nyelve. Szükséges a vita, de nem a mesterséges, hanem a valóságos, hogy az, ha nem is »verekedésre«, de komoly és tüzes szóváltásra vezessen. Imre így kell föltennünk a kérdést. És akkor az emberek látogatják majd a tanulókörieket és tanulnak is. Az elméletet éppen az ilyen tanulmányozási módszerrel ismerjük meg legjobban.

Ugy gondolom, hogy örök nálamnál jobban ismerik a különböző könyveket. Ha önökkel együtt kezdenék el vizsgálni, kétségtelenül elbuknák az írott anyag tudásából. Okvetlenül elbuknák. De a kérdést marxista módon fölállítani és megoldani — úgy vélem — jobban tudom, mint önök, hamarabb és jobban találom meg a helyes irányvonalat, mert a sok gyakorlati tapasztalat, amelyet elméleti viták gazdagítottak, kiélezték érzékemet. Érzem a hazugságot, a helytelen fogalmazást. Egy új érzék fejlődött ki bennem és ezt az elméleti viták és eszmecserek hozták létre. Mindez figyelmenre tanított. Ezért nem kell félnünk a vitáktól, ellenkezőleg, az embereket rá kell szoktatnunk. Mert csakis így módon élesedik ki gondolatunk és nyelvünk. Ha tudjuk, hogy minden nem szabatos megállapításunkat és fogalmazásunkat porbe fogják, nagyobb figyelemmel keressük majd a helyes megoldásokat.

Ezért ha megismerjni kívánják a marxizmust-leninizmust és elsajátítani óhajtják ezt az elméletet, akkor — az önálló tanulmányozás alapján — beszámolók, előadások és viták órási hasznót hajtának majd. Az önálló tanulás a marxizmus-leninizmus tanulmányozásának alapvető módszere.

.....

VILÁGSZEMLE

Irtá: Steuteld Sándor

Az elmúlt két hónap eseményeit a párisi békeértekezlet és a békeértekezlet körül lezajlott események jellemzik. Maguk a tárgyalások a különböző bizottságokban és albizottságokban sokáig tartottak, de eredményük mégsem az, amit a világ békére vágyó népei óhajtanak.

Molotov a Szovjetunió külügyminisztere a fiún béketervezettel kapcsolatban hatalmas beszédben jellemezte a béketárgyalások menetét és jellegét. Beszéde minden tekintetben felöleli azokat a kérdéseket, amelyek ma uralkják a világpolitikát és ezért alkalmasnak és szükségesnek tartjuk, hogy azt főbb részleteiben közöljük.

»Ez a konferencia a népek között első széles együttműködési kísérletet jelenti a második világháború után, a béke helyreállítása céljából. Nagy és kisállamok képviselői találkoztak itt, hogy meg tárgyalják az orosz, román, bolgár, magyar és finn békeszerződés-

sek ügyét. E békeszerződéseknek elő kell segítenünk Európa szilárd békéjét. Feladatunkat csak úgy teljesíthetjük, ha megfelelnek a népek érdekeinek, melyek biztos és tartós béke és az új támadás minden kísérletének megakadályozása után sóvárognak. Ez azt jelenti, hogy a békeszerződéseknek meg kell felelniök a demokratikus béke céljainak, amelyek a támadó fél felelősségének elismerésén alapulnak az elkövetett gaztattokért, de amelyeket nem a legyőzöttek elleni bosszúérzés diktál. A biztonsági és a népek szoros összefogását kell megteremteni az esetleges új támadó erőszakosságai ellen.

E konferenciát megelőzte a négy nagyhatalom külügyminiszterei Tanácsának meghosszabbított munkája. Az előkészítés tartama alatt megtárgyaltuk a békeszerződések fő problémáit: megrajzoltuk a határváltoztatásokat, ha vitás kérdéstről volt szó, s bár a munkát nem fejeztük be, megtárgyaltuk a jóvátételi kívánásokat; megállapodtunk a legyőzött államokra vonatkozó katonai korlátozásokban, stb. Mindezen kérdésekben a négy kormány meg egyezéssel megállapodásokra jutott. Maradt még mindamellett néhány el nem intézett kérdés, melyeket a konferencia elé hoztunk megtárgyalásra. A konferenciának ki kellett volna fejeznie véleményét úgy azokban a kérdésekben, melyekben megállapodás történt, mint minden más kérdésben is.

Milyenek azonban a konferencia eredményei? A 21 állam delegátusai jóváhagyták azokat a döntéseket, melyekben a négy nagyhatalom meg egyezésre jutott. A konferencia által elfogadott változtatások nem sértették a megelőző megállapodásokat, Trieszt kérdésének kivételével. A konferencia csak megerősítette, hogy a békeszerződések e szakaszai teljes mértékben megfelelnek a valóban demokratikus béke feltételeinek, bár némely kérdésben elkerülhetetlen volt a meg egyezéssel megoldás. Így ismételen meggyőződhetünk arról: ha együtt állnak ki azok az államok, melyek a közös ellenség elleni háború legsúlyosabb terheit viselték és meg egyezéssel döntéssel állnak elő, akkor eljárásuk valóban a demokratikus országok nagy többségének jóváhagyásával találkozók és a demokratikus béke érdekeit szolgálja. Ez a pozitívum a konferencia munkájában.

Másképpen áll a helyzet azoknál a szakaszoknál, melyekben nem jutottunk előzetes meg egyezéshez. Ide tartozk: a gazdasági természetű kérdések csoportja, Trieszt alkotmányának és a Duma hajózásának kérdése és még néhány más probléma. A konferenciának e kérdésben elért eredményei nem hasonlíthatók azokhoz az eredményekhez, melyekhez a négy nagyhatalom által már előzőleg megvitattott kérdésekben jutott. A tapasztalatok igazolták, hogy a konferencia domináns csoportja, kezdve az Egyesült Államoktól és Nagybritanniától, nem is igyekezett az ellentéteket tisztázni. Arra támaszkodva, hogy maga mögött biztosított többséget érzett, saját álláspontjának győzelméért ezt a helyzetet ki akarta alakítani. *Számításai azonban nem sikerültek, és nem is sikerülhettek, mert nemzetközi konferenciákon, ahol tisztelik minden résztvevő egyenjogúságát, mechanikus többség megteremtésével és más, e többséghez nem tartozó országok jogos érdekeinek semmibe vevésével, mitsem lehet elérni.*

Az eredményt ismerjük. És ezt az eredményt nem mondhatjuk kielégítőnek. A békeszerződéseknek azok a szakaszai, melyeknél

nem történt előzetes megegyezés, az esetek többségében ugyanúgy elinézetlenek maradtak. Emelkeztemünk kéül arra a körülményre, hogy *nemzetközi konferenciákat nem abból a célból hívnak össze, hogy az ellentétek kiderüljenek, hanem azért, hogy a különböző álláspontok összeegyeztetése után, együttes határozatokat dolgozzanak ki.*

Másrészt, a kisebbség mindent megtett álláspontjának megváltására, azért, hogy normális együttműködés létrejöjjön és — reméljük — fáradozása nem marad hatás nélkül. Mendez, kapcsolatban a végérvényes határozatok meghozatalával, melyektől a békeszerződések aláírása is függ, a négy miniszter Tanácsát ismét nagy felelősség elé állítja.

Kezdetől végig világos volt, hogy a kérdések nagy többségében hol nem kielégítők a konferencia munkájának eredményei. Kezdetől végig szembeállítjuk magunkat a delegációk egy előre meghatározott csoportjával, amely uralkodó helyzetét kívánta biztosítani, elhatározásait diktálni, tekintet nélkül jelentős számú delegációk véleményére. Ezzel a törekvéssel különböző formában találkozhattunk és ezek néha nagyon nehéz helyzetbe hozták a kis államok delegációit. Azt lehetett volna hinni, hogy a kis államok kezdeményezései megkönnyítik a megegyezést, Vajlon megtörtént-e ez a valóságban? A valóságban nem volt ritka az az eset, hogy a *kis államokat kényszerítették a többséggel tartani.*

Vegyük elő a Duna-problémát vagy, másszóval azt a kérdést, hogy a Balkán-országok szerződés-ervezetébe beledobták meghatározott számú államok Duna-konferenciájának kérdését, amely a Duna-hajózást szabályozná. Ez ellen a kívánság ellen állást foglalt valamennyi Duna-állam. E pontban a gazdasági bizottság egyetlen javaslatot sem fogadott el, mert egyetlen javaslat sem érte el az előírt kétharmados többséget. A békekonferencián 14 szavazattal 7 ellenében megszavazták a Duna-konferencia összehívását. A 14 delegáció között helyet foglalt India, Abesszánia és más államok. Ugyátszott, hogy ezek az államok értelmesebb, tárgyilagosabb és józanabb álláspontot foglalnak el a Duna-kérdésben, tekintetvel a dunai államokra. Ez azonban nem történt meg. Vajlon miért kellett éppen Indának erőlködni azon, hogy ezt a kérdést, mondjuk, a román békeszerződéssel kapcsolatban kell elintézni? Milyen érdekei fűződnek Indiának és India népének bármilyen Duna-konferencia összehívásához, amelyet Nagybritannia és az Egyesült Államok annyi energiával követelnek? Mindenesetre jó lett volna, ha az indiai delegáció vezetője, Sir Samuel Runganadan, kifejtette volna saját véleményét arról, hogy miért olyan élesen érdekel az indiai delegáció ebben a kérdésben és miért kell neki a Duna-kérdés elintézésében olyan irányban kardoskodni, melyet a konferencián képviselőt egyetlen Duna-állam sem fogadhat el.

Valamennyien tudjuk azonban, hogyha ez a független India hangja lett volna, ha hallhattuk volna az igazi India képviselőinek hangját — az igazi Indiát, melyet az egész világ minden tisztességes demokratája követel, — akkor tárgyilagosabb hangokat hallottunk volna India részéről. Azonban ismét egy meg nem engedett helyzet elé állítottak bennünket, amelyben India, egyszerűen teljesítette gyarmati kötelességét és egy más ország akarata — Nagy-

bruttója akarata — szerint szavazott. Nincsen azonban messze az idő, amikor szob napok virradnak Indiára.

Hogy kijavíthassuk a konferencia elégedetlenségei keltő lefo-lyását, emlékeznünk kell arra, hogy itt igen sok kérdést tárgyaltunk. Mi, akik kisebbségben vagyunk, közösségünknek éreztük, hogy minden fontos kérdésben megvitatásuk álláspontunkat. Az együttműködés érdekében igen sokszor megkíséreltük, hogy a tárgyalgosság érzetére hivatkozzunk. *Azt hisszük, hogy e beszédek megismerése hasznos lesz, mert ne gondoljunk csak e konferencia delegátusára, hanem arra a sokmillió emberre is, akik figyelemmel kísérik a Luxembourg-palota eseményeit.*

A konferencia folyamán a szovjetdelegáció nem tagadta meg egyetlen esetben sem a konferencia előtti véleményét, amely a Miniszterek Tanácsának meg egyeztetés határozataiban jutott kifejezéshez. Fízlet szemben a Miniszterek Tanácsának három másik tagja két ízben is megtagadta saját véleményét, amelyek bennfoglaltatnak a Miniszterek Tanácsának határozataiban. Ismeretes, hogy a napirend kérdésében az angol, amerikai és francia delegációk elélték attól az állásponttól, melyet a Miniszterek Tanácsa elfogadott.

Éppen így ismeretes az a körülmény is, hogy e három delegáció elélt előbbi véleményétől Trüszti alkotmányának kérdésében is, amelyben szintén meg egyezéshez jutott a négy külügyminiszter. A három delegáció igyekezett rábírní a konferenciát olyan határozathozatalra, amely ellenében áll a Miniszterek Tanácsa által elfogadott trüszti alkotmány demokratikus alapfeltételeivel.

Ezok a példák is igazolják, hogy a konferencia nem fordított különös gondot saját tekintélyére.

Ezek a konferencia munkájának eredményei.

Es ezzel csökkent az értéke sok olyan javaslatnak, melyet elfogadott a konferencia. A konferencia egész munkamódszere, és az a helytelen szavazási módszer, amelyet elfogadott, a konferencia által elfogadott javaslatok teljesértékűségének csökkentését vonta maga után. Mindebből kútnék, hogy figyelemet kell fordítanunk a nagy és kisállamok háborútutáni együttműködésének elvi kérdéseire, hogy e téren megelőzzük az általánosan elismert demokratikus elvek megdöntésének esetleges negatív következményeit. Azon a jón kívül, amit a konferencia elért és amit korábban már említettem, igen sok példával mutatta meg, hogy milyen módon nem lehet megteremteni a nagy és kisállamok együttműködését; ha valóban komolyan akarjuk a demokratikus együttműködést a nagy és kisállamok között.

Ezzel kapcsolatban rátérek a nagy államok politikájára a kis államokhoz való viszonyukban. *A Szovjetunió politikája világos. Azok a demokratikus elvek irányítják, amelyeken az SzSzsZR politikája alapul a kis népeket illetően. A Szovjetunió mindenkor igyekezett megteremteni a barátai kapcsolatokat kis szomszédjaival.*

Ez azonban nincs nyére egyes politikai köröknek, amelyek szeretnek a zavarosban halászni.

»Egyes reakciócsoznak tetszik a kis államokkal folytatott politikai játék, különösen, ha ezzel teljesülhet az a vágyuk, hogy a Szovjetuniónak valamilyen kárt okozhassanak. Mi azonban azt hisszük, hogy a kisállamok megtanulták megkülönböztetni az igazi barátokat a rossz tanácsadóktól, akik csak saját önös és önző cél-

jaikat szolgálják. Egy biztos: a nagy és kis államok együttműködése csak tisztességes demokratikus alapon nyugodhat. A barát kijátszása most nem fog sikertülni a súlyos tapasztalatokon átment népeknek. Másrészt, minden kétségen felül, a népek közötti barátság a jelenkor nagy erejét jelenti. Most az Egyesült Nemzetek alapokmányában a nagy és kis nemzetek együttműködéséről defektett alapelveket teszik kijelentéseknek. Ezeket a kijelentéseket a Biztonsági Tanácsban helyet foglaló nagy államok n. n. "svető jog" elleni jelszavakkal szűrték ugyan, valószínűleg azonban itt mutatkozik meg egyes nagy államok reakciós köröknek nyomása, mert ezek a körök az központi nagyról, hogy az egész világ urai és igyekeznek akarataikat minden népre ráerőszakolni. Ebben a vágyukban, hogy útjukból elhárítsanak minden akadályt, meg akarják szüntetni a népek együttműködésének elvét, amelyet az Egyesült Nemzetek szervezete valószínűleg meg. Napról-napra világosabbá válik, hogy céljait milyen módon akarják elérni. Nemrégiben Ausztrália és Kuba álltak elő egy olyan n. n. "svető" javaslattal, amely alkalmas arra, hogy átadja az Egyesült Nemzetek szervezetének alapjait. Ugyátsz k. különleges érdekük fűződik ahhoz, hogy megszűntessék az ő: nagyhatalom egységét a béke alapvető kérdéseinek megoldásában és az Egyesült Nemzetek alapokmányában feltételezett biztonságban. Világos, hogy itten nincsen szó Ausztráliáról és Kubáról, melyek e kérdésekben nem dönthetnek önállóan. A nagy államok munkaegysége ellen indított támadást Spaak úr kezdte el, aki elfelejtette, hogy ez nem méltó különösen a népek pártamentjének elnökéhez, akinek védelmi és nem megszüntetni kellene az Egyesült Nemzetek alapokmányát. Tudjuk, hogy némely politikusk igen könnyen beadja derekát a reakciós köröknek. Azonban, ha figyelembe vesszük, hogy a jövő nem azoké a köröké, kétségen felül áll, hogy a népek demokratikus együttműködésének elve — amely egyformán érdeke a nagy és kis államok békéjének és biztonságának — győzni fog a reakciósok minden lehetséges intrikájának ellenére is.

A Szovjetszövetség következetesen harcol az állandó békéért és biztonságért és védi a népek tisztességes együttműködésének elvét. Nemrégiben hallhattuk a nagy Sztalin békés és határozott hangját, amely visszhangzott szerte az egész világon. Sztalin, a szovjetkormány vezetője, azt mondta, hogy feltétlenül hisz a Szovjetszövetség és a nyugati demokráciák barátságos és tartós együttműködésének lehetőségében, a fennálló ideológiai ellentétek ellenére is és ugyanígy hisz a két különböző rendszer "barátságos versengésében".

Ez a Szovjetszövetség politikai alapvonala.

Ez a politika nem új. Még 1944 november 6-án, amikor a szövetségesek súlyos harcokban állottak a hitleri Németországgal és az imperialista Japánnal, a Szovjetföld nagy vezetője, Sztalin Jozsef, az Egyesült Nemzetek szervezetének megteremtéséről ezt mondta: *„Lehet-e számolni azzal, hogy a nemzetközi szervezet műve eléggé életképes lesz? Életképes lesz akkor, ha a nagy államok, melyek a hitleri Németország ellen háború legsúlyosabb terheit viselték, a jövőben az egység és egyetértés szellemében dolgoznak. Ha ez a multhatatlan feltétel nem következik be, a mű életképes nem lehet.»*

Akkor vitathatatlanul tartottuk ezt a kijelentést. Egyetlen demokráciás állam sem tett semmi ellenvetést a szovjetkormány vezetőjének e kijelentésével szemben. A háború azonban befejeződött. A szovjethadsereg teljesítette történelmi hivatását. Új hangra ok keletkeztek. Most megkísérik kifordítani a dolgokat. Néha azt is megkísérik, hogy magát a békekonferenciát használják fel bizonyos uralkodó körök érdekeiben, sőt maga az Egyesült Nemzetek szervezete is szemmel láthatólag ezeket a célokat kívánja szolgálni. Mi azonban nem fogjuk támogatni ezt az igyekezetet. A Szovjet-szövetség ellenáll minden kísérletnek, amely az Egyesült Nemzetek szervezetét le akarja téríteni útjáról, a békeszerető országok együttműködésének útjáról, amely a népek általános békés önnsága felé vezet. *A Szovjetszövetség a népek együttműködése mellett foglalt állást; a nagy és kis államok egyenjogúság elvén alapuló együttműködése mellett és a nagy és kis államok indokolt érdekeinek elismerése mellett. Ezek a népek közötti demokratikus együttműködésnek alapelvei, melyeket minden áron megvédünk. És tudjuk, hogy ez az egyetlen igazságos politika.*»

A béketárgyalásokon a jugoszláv küldöttség óriási erőfeszítéseket tett, hogy érvényt szerezzen népeink és hazánk igazának. Hogy ez nem mindenben sikerült, annak egyetlen oka az angolszász reakciós körök ellenkezése, akik nem nézik jószemmel, ha egy kis ország megszabadul „pártfogásuktól” és maga veszi kezébe sorsának irányítását. Nem nézik ezt jó szemmel azért, mert ez Jugoszlávia esetében azt jelenti, hogy a nép megszabadulva az u. n. angolszász baráti körök uralmától, megszabadítja magát a nemzetközi reakciós finánetőke befolyásától és könnyörtelenül felmondja mindazokat a nép érdeke ellen irányuló gazdasági és politikai egyezményeket, amelyeket ezek kötöttek a különböző bankesportokkal. Ez azt jelenti, hogy a bóri, trepesai stb. bányák, a zenicai és szlovéniai vasöntödék ezentúl az ország javát szolgálják és nem a külföldi bankároktól zsebeit tömők. Amint azt dr. Neskovic Blagojevic a szerb népköztársaság miniszterelnöke megállapította: *„Mindem áskálódás ellenére, az erkölcsi és politikai győzelem a miénk!”*

Fontos eseménye volt a világpolitikának Sztalin nyilatkozata, amelyben hangsúlyozta, hogy nem hisz az új háború lehetőségében, amikor minden eshetőség meg van arra, hogy a népek békevágya testet öltjön a reakciós körök minden mesterkedése ellenére is. A nyilatkozatot követő óriási külföldi visszhang megmutatta, hogy Sztalin a demokratikus emberiség nevében beszélt és szavai mindenben fedik azt, amit most az egész világ dolgozói éreznek és óhajtanak.

Az Egyesült Államok közzgazdasága egy bekövetkezendő válság előjelét mutatja. Milliós tömegsztrájkok szüntelen hullámai arról tanuskodnak, hogy a munkásosztály nem nyugszik bele kiharcolt jogainak elvesztésébe és mindent megtesz arra, hogy azokat, ha kell, harcok árán is megtartsa. Egyrészt a gazdasági egyenetlenség, másrészt az amerikai angol érdekellentétek kirobbanása volt Wallace-nak nagy port felvert beszéde, amelyre jellemző, hogy ezt egy munkásgyűlésen tartotta meg. Ez a beszéd ölesen rávilágított arra,

a még burkolt politikai válságra, amelynek kitörését Wallace-nek a kormányból történt kiválása csak elodázta, de amelynek hatása a jövőben az Egyesült Államok kül- és belpolitikájában egyre jobban éreztetővé válik. *Az Egyesült Államok dolgozói nem akarnak új háborút és legkevésbé akarnak háborúskodni a Szovjetunió ellen.* Ezek a dolgozók, akik harcoltak a fasizmus ellen, nem mutatnak hajlandóságot, hogy magukat a demokrácia ellen vágóhídra vitessek. Az angol külpolitikával folytatott mai irányú együttműködés miuendben megfelel a nemzetközi finánc-tőke népellenes érdekeinek és valóban az egész világra kiterjedő nagyarányú szervezett összefogással lehet csak letörni ezt a békét és biztonságot egyaránt fenyegető irányzatot.

A görögországi események csak egyik láncszeme azoknak az erőszakos mesterkedéseknek amelyeket az angol külpolitika irányítói folytatnak a lordok és pénzarisztokraták uralma tovább folytatásának érdekében. Itt tökéletesen mindegy, hogy Indonéziáról, Iránról, Egyiptomról, Kínáról, Japánról vagy Triesztről beszélünk. *Népellenes célokat csak a nép ellen irányított erőszakos eszközökkel lehet megvalósítani és ma minden angol vagy amerikai katona jelenléte Anglia és Amerika határain kívül a népek elnyomatását szolgálja és fenyegeti a világbékét.*

A magyarországi politikai élet legkiemelöbb és legjelentösebb eseménye a Magyar Kommunista Párt III. kongresszusa volt.

Különös jelentőséget kölcsönözött a kongresszusnak a külföldi kommunista pártok képviselőinek részvétele. A kongresszusra elküldték képviselőiket az angol, francia, spanyol, olasz, jugoszláv, román, dán, svéd, finn, lengyel, stb. kommunista pártok, akik jelenlétükkel és beszédeikkel bizonyították a világ dolgozóinak testvériségét és egységét.

Ránk nézve jelentős a két jugoszláv kiküldött felszólalása.

Popivoda Krsztó üdvözlő beszédében a következőket mondotta:

»A jugoszláv népközösségben az összes nemzeti és kisebbségeknek biztosítva vannak a politikai és nemzeti jogok. Ezért mi is joggal elvárjuk, hogy kisebbségeink helyzete más országokban is olyan legyen, mint amilyen a kisebbségek helyzete a mi köztársaságunkban. A dunai népek közötti összes vitás kérdéseket egymás között; tárgyalással, közös jóakarattal meg lehet oldani. Ha erre az útra lépünk, akkor megszűnik a dunai népek féltelme, nem kell támadástól vagy bármely vitás kérdés igazságtalan megoldásától tartani. Jugoszlávia már megmutatta, hogy ezen az úton akar haladni és azt várja, hogy Magyarország is így fog cselekedni.«

A másik jugoszláv kiküldött, *Pucár Gyuró* minfán vázolta Jugoszlávia fejlődését és a jugoszláv nép óriási erőfeszítéseit, kijelentette, hogy

»a magyar Kommunista Párt széleskörű támogatást talál a jugoszláv Kommunista Párt részéről. Jugoszlávia békeszerető népe támogatja a magyar népet abban a küzdelemben, amelynek célja az igazi demokrácia megszilárdítása.«

Ez a kongresszus nemcsak a párt belső kérdéseiről tárgyalt, hanem elsősorban megtárgyalta a fiatal magyar demokrácia sorsdöntő kérdéseit.

Mindenek előtt le kell szegeznünk, hogy a kongresszus egyik fő vonala Magyarország dolgozó népeinek egysége nemcsak kidomborított, hanem éppen a kongresszuson jelenlevő koalíciós pártok képviselőinek eselekvő részvétele megmutatta, hogy az egység gondolata kiszakíthatatlan gyökereit vert úgy Magyarországon politikai életben, mint magában a népben. Különösen biztató jelenség az, amit Szakasits Árpád mondott az együttműködésről: *„Együtt mentünk és együtt kell haladnunk ezután is, ha lehet még szorosabb szövetségben, hogy célvegyhessük a még reánk váró roppant feladatokat.”* A munkás-paraszt egységet bizonyítja Veres Péternek szavai: *„A reakció ellen küzdő munkásosztály mellé kell felsorakoznia a parasztlagnak is.”* És hogy a munkás-paraszt szövetség gondolata mennyire mélyen forja át a falu dolgozóinak érzését és vágyait, tanúsítja Nagy Ferenc miniszterelnök beszéde, aki többek között kijelentette: *„Mi a paraszti tömegünket a munkássággal szoros szövetségben akarjuk tartani, mert ezt a szövetséget mindkét dolgozó réteg és az ország érdekében valónak látjuk.”*

A magyar demokrácia fejlődésének lehetőségét Rákosi Mátyás szavai jellemzik: *„A koalíciók belül lényegében akörül folyik a harc, hogy kívül megy együtt a parasztság zöme a munkássággal-e előre a demokratikus fejlődés útján, vagy a nagytökével visszafelé, oda, ahová a reakció akarja vinni az országot.”*

A kongresszus élesen állást foglalt a külpolitika kérdésében is. Rámutatott arra, hogy nem egyik vagy másik nagyhatalomra kell ennek a politikának támaszkodnia, hanem elsősorban és mindenekelőtt a magyar népre. A magyar népre és a világ demokratikus országaira. Ez azt jelenti, hogy *Magyarországnak kell keresnie a Szovjetunióval és a Magyarországot környező szláv népekkel a barátságot és ezen a barátságon belül valóítható csak meg a dunai népek egyedüli útja a legszorosabb együttműködésre.*

Hogy milyen fejlődést vesz a jövőben a magyar bel- és külpolitika az egyedül a magyar dolgozónép aktivitásától, helyes érzéktől és a magyar politika felelős vezetőinek akaraterejétől és éleslátásától függ.

Hazánk belpolitikai eseményei a népköztársasági választások jegyében állanak. A szövetségi alkotmányban lefektetett általános jogok részletes kidolgozásáról, minden népköztársaság berendezéséről van szó. Az a lendület, amelyet egyrészt hazánk dolgozó népe mutat a termelés és újjáépítés terén, a rohammunkások ezrei, ifjúságunk akadályt nem ismerő lelkesedése, másrészt a már lezavalt macedóniai és boszniai választások mutatják, hogy a kül- és belföldi reakció Jugoszláviában nemcsak elvesztette a csatát, de befolyása elvesztette minden gyökerét is.

Segít-e a külföld vagy sem, mi megyünk előre a jónak látott úton abban a biztos tudatban, hogy minden lépésünket az egész világ demokratikus közvéleményének szeretete és rokonszenve kíséri és végül a dolgozók társadalmának — a szocializmusnak — megteremtése kitartást kölcsönöz és barátságot arra, hogy örömmel vegyük magunkra — ha kell a nélkülözéseket is mert magunknak teremtjük meg a világ dolgozóinak második hazáját.